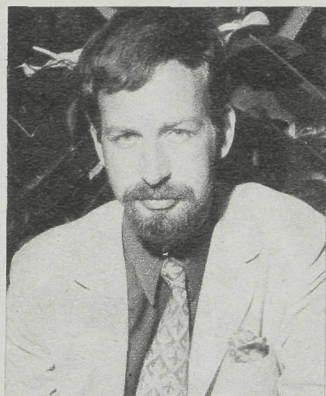

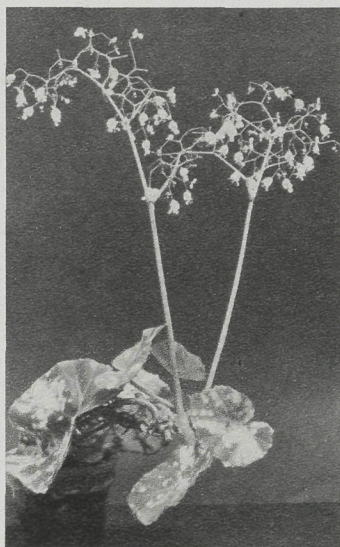

Uit de hortus door Daan Smit

Begonia

Van het geslacht Begonia, dat maar liefst 900 soorten omvat, met daarnaast nog honderden in de cultuur ontstane vormen, zijn een groot aantal uitstekende kamerplanten in de handel. Vooral van Begonia elatior worden op grote schaal vele hybriden gekweekt, die vanwege hun grote bloemen en lange houdbaarheid graag gekocht worden. Het zijn vooral de felle kleuren rood en oranje van de bloemen die de plant zo aantrekkelijk maakt; ze zijn er echter ook in 't lila, geel, crème en wit.

Alle Begonia's schuwen de zon; ze doen het binnenshuis het beste op een licht plekje. Om te voorkomen dat ze aangetast worden door de gevreesde schimmelziekte, meeldauw, waarvan vele Begonia's last kunnen hebben, is het zaak ze te behoeden tegen tocht. Ook teveel vocht werkt een aantasting in de hand. Daarom mag het blad van meeldauwgevoelige soorten, zoals alle elatior, rex en de zg. lorraine typen, waarvan de laatste specifiek tegen de kerstdagen wordt aangeboden, nooit worden besproeid. Ook bij het watergeven moet zoveel mogelijk worden voorkomen dat het blad nat wordt. Het gieten is ook een secuur werkje. Bij teveel water zullen ze makkelijk bij de basis kunnen rotten, terwijl dit ook weer aanleiding tot meeldauwvorming kan zijn. Het is beter twee

Begonia manicata „Aureomaculata” is een dankbare en sterke kamerplant.

Begonia masoniana, ook wel foutief Begonia „Iron Cross” genoemd, wordt makkelijk door meeldauw aangetast.

maal per dag een beetje te geven dan een keer een grotere hoeveelheid. Meeldauw openbaart zich door de vorming van geel-witte vlekken op het blad, die zich gestadig uitbreiden; aangetaste delen worden langzaam zwart, waarna 't gehele blad en

Begonia „Scherzo” is een kruising tussen Begonia boweri x Begonia mazae, en behoort tot de kleinblijvende soorten, die het goed binnenshuis doen.

later de plant afsterft. Is een blad eenmaal aangetast, dan is er niet veel meer aan te doen. Wel kan de uitbreiding worden gestopt. De kweker gebruikt daar allerlei, voor de liefhebber moeilijk te verkrijgen, chemische preparaten voor. Een ouderwets, afdoend middel om een aantasting van meeldauw tot stand te brengen is het verstuiwen van stuifzwavel op de bladeren. Er zijn echter vele botanische soorten en ook hybriden daarvan, die nooit last hebben van meeldauw. Naast kleinblijvende soorten is er een keuze te over uit fors uitgroeïende struiken, waarbij er zijn die zelfs meer dan 2 meter hoog worden. Tot deze

groep behoren o.a. Begonia corallina, metallica, maculata, schmidtiana, fuchsioides, foliosa, hispida var. cuculifera enz. Van origine stammen de meeste Begonia's uit tropisch en subtropisch Amerika, waar ze in oerwouden groeien in een humeuze grond. Willen we ze met succes kweken, dan is een mengsel van b.v. $\frac{2}{3}$ blad- of naaldenbosgrond en $\frac{1}{3}$ oude, goed verteerde koemest heel goed geschikt. In pure turfmolm doen ze het echter ook uitstekend, alleen zullen we dan wekelijks moeten bijmesten. Om mooie planten te verkrijgen is een kunstmestgift om de 2 weken tijdens de groeiperiode (van mei tot oktober) aan te raden. Na die tijd wordt dit langzaam teruggebracht tot eens in de 4-6 weken. Soorten die speciaal voor de bloemenpracht worden gekweekt moeten ook gedurende de winterperiode eens in de 2 weken worden bijgemest. Behalve dat alle Begonia's zich uiterst makkelijk door stek laten vermenigvuldigen, waarbij ze net zo makkelijk wortels vormen in een glas water als in vochtige turfmolm, zijn er velen die ook d.m.v. zaad zijn voort te kweken. Tot deze groep behoort o.a. Begonia semperflorens en z'n vele hybriden, welke vooral als perkplant bijzonder aantrekkelijk zijn.